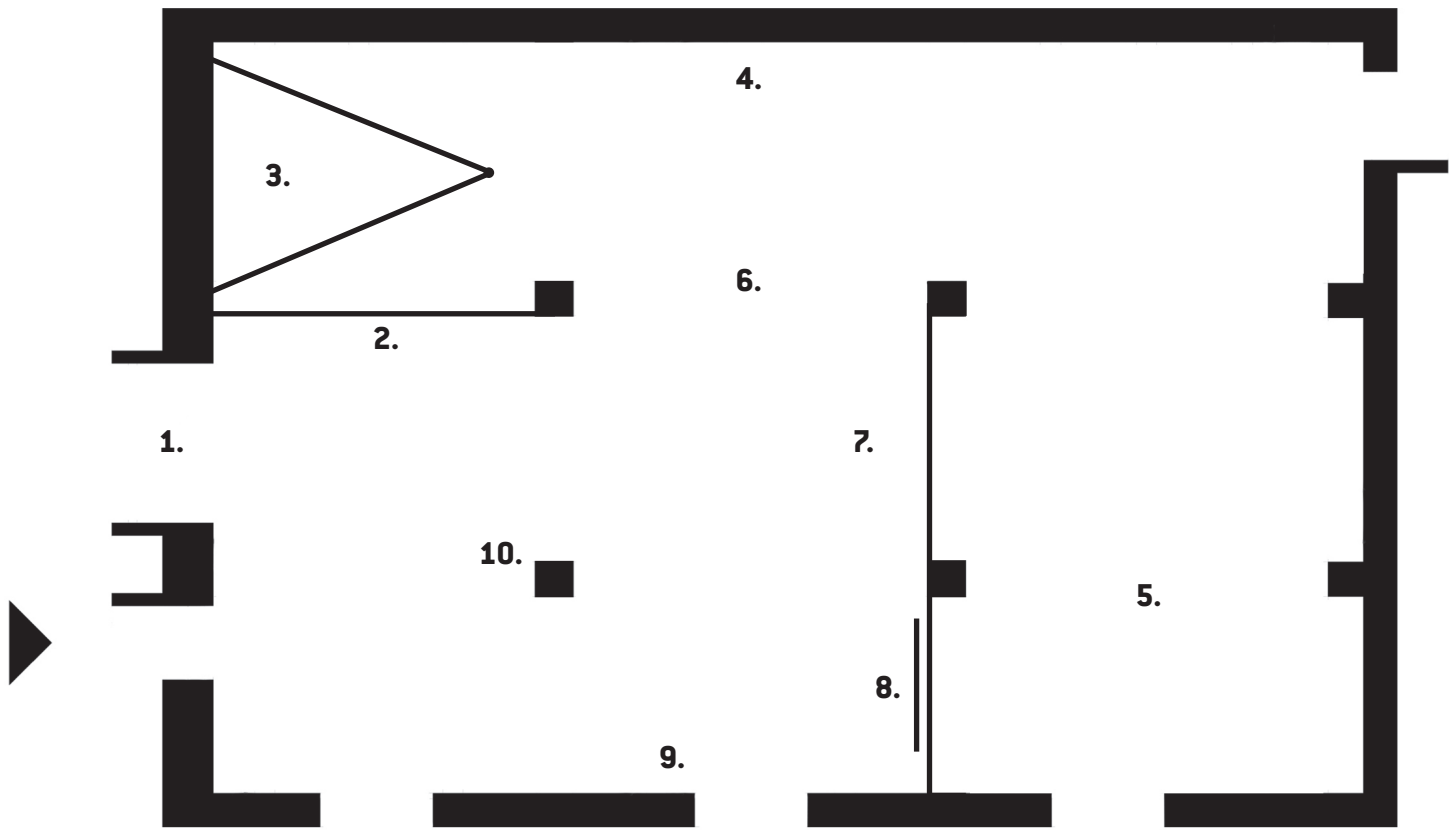

1. BOLLA Szilvia: *Rivotrilvirágok hullanak II. (Szerotogén szédület)* | *Rivotril Flowers Fall II (Serotonergic swirl)*, 2024 (fémgőzölt, 3D nyomtatott műgyanta | metal plated 3D printed resin)
2. Aliza ORLAN: *In Blue*, 2023 (rajz papíron | drawing on paper, 120cm x 150cm)
3. Lucy BEECH: *Reproductive Exile*, 2018 (4K video, 30')
4. Aliza ORLAN: *Veins as Corals*, 2023 (rajz papíron | drawing on paper, 126cm x 180cm)
5. Oliver HUSAIN & Kerstin SCHROEDINGER: *DNCB*, 2018 (multimédia installáció | multimedia installation (digitalizált 16mm-es film | digital copy of 16 mm film, 5'30"; HD video, 9'50"; interjúk | interviews, 10"))
6. BOLLA Szilvia: *Depressed Daughter of Depressed Daughters*, 2024 (műgyanta, réz | resin, copper, 40x40x20cm)
7. BOLLA Szilvia: *(Rivotrilvirágok hullanak III. [Csontvirág])* | *Rivotril Flowers Fall III (Femur flower)*, 2024 (ezüst, 3D nyomtatott műgyanta | silver, 2D printed resin)
8. Lucy BEECH: *Flush*, 2023 | (4K video, 15')
9. Aliza ORLAN: *Sziromnapló* | *Diary of petals*, 2024 (papír, tinta, rózsaszírom, körömlakk | paper, ink, rose petals, nail polish, 12,5x14,5 cm)
10. BOLLA Szilvia: *Rivotrilvirágok hullanak I. (Garatreflex)* | *Rivotril Flowers Fall I (Gag reflex)*, 2024 (kálcium, argon, üveg, fémgőzölt, 3D nyomtatott műgyanta | calcium, argon, glass, metal plated 3D printed resin)

Kiállításépítés / Exhibition setup: ORDASI László, REMKÓ László

trafogaleria

1094 Budapest, Liliom utca 41.
+36 1 456 2040 // gallery@trafo.hu // www.trafo.hu
Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h
Open: Tuesday to Sunday 4-7pm, performance days 4-10pm
A belépés ingyenes // Free entrance

NL Netherlands

Nemzeti
Kulturális
Alap

KK
KÁLI KÖNYV

EGYMÁSBA OLDÓDVA – ENDOKRIN REZSINEK / SOAKING IN EACH OTHER – ENDOCRINE REGIMES

Kiállító művészek / Exhibiting artists:
Lucy BEECH, BOLLA Szilvia, Aliza ORLAN,
Oliver HUSAIN & Kerstin SCHROEDINGER
Kurátor / Curated by: SZALIPSZKI Judit
Megnyitó / Opening: 2025/01/17 • 19:00
A kiállítást megnyitja
/ Opening speech:
SÁNDOR Judit
jogász, bioetikus, a CEU professzora
/ lawyer, bioethicist and professor at CEU
Látogatható / On view:
2025/01/18 – 03/02

Az *Egymásba oldódva – Endokrin rezsimek* című kiállítás az emberi és emberen túli testek, a technológiák, valamint a gyógyszer- és egészségipar összefonódását és konkrét, materiális értelemben vett összekapcsolódását vizsgálja olyan alkotók munkáin keresztül, akik a testi létezés képlékeny hatáira és a biotechnológiák társadalmi-politikai következményeire összpontosítanak műveikben. Alkotói gyakorlatuk megkérdőjelezi a test különálló, autonóm entitásként való értelmezését, és egyfajta folyamatosan változó és újraformálódó, fluktuáló, az anyagok és a jelentések áramlásának teret engedő, porózus határokkal rendelkező, dinamikus konstellációként tekintenek rá, amit környezeti, technológiai és társadalmi tényezők egyaránt befolyásolnak.

A kiállítás különös figyelmet szentel a hormonális folyamatoknak, fizikai és mentális állapotunk hormonális mikro-menedzselésének. A hormonok a szervezet kémiai hírvivői, számos testi funkciót határoznak meg, többek között az étvágyunkat, alvási szokásainkat, stressztűrő képességünket, libidónkat, termékenységünket, erőnlétünket, szorongásainkat és hangulatunkat. Hormonjaink menedzselése az elmúlt évszázadban nagy utat járt be: egyes hormonális kezelések számottevő előnyöket biztosítottak, de alkalmazásuk bizonyos aspektusai ellentmondásos következményekkel is jártak és járnak a mai napig. A hormonokkal kapcsolatos tudás, a szervezetünk hormonrendszerébe való beavatkozások története egyszerre termelte újra és írta át a testről és az egészségről, valamint a társadalmi nemről alkotott elképzeléseinket.

A kiállítás keretében látható művekben vissza-visszaköszön a fluiditás materiális és metaforikus értelemben egyaránt. Folyadékok hagyják el a testeket, és szivárognak át más testekbe, beivódnak a bőrbe, átmosódnak ásványokon, kivonnak belőle dolgokat és feldúsítják őket, újrahasznosítják és tőkét kovácsolnak belőlük. Szűkebb és tágabb vezetékeken és csöveken szűremlenek és áramolnak át. Haladnak a nedvek a test legbensőbb tájain – az artériákon, a nyelőcsövön, a petevezetékeken, a belek alagútjain –, eszközökön és műszereken át, salakanyagként a csatornarendszeren keresztül. Elmosódnak a határok az emberi és az emberen túli között, a testek és a tájak, a nemek között. Ebben a rendszerben alapállapot az átmenetiség: a gyógyító és a mérgező között, a legális és az illegális, az organikus és a szintetikus, a valóság és disztópia között. Ahogy Donna Haraway fogalmaz, a technológiai, az organikus, a politikai, a gazdasági terrénuma végképp egymásba omlott.

The exhibition *Endocrine Regimes – Soaking in Each Other* explores the enmeshment of hum/animal bodies, technologies, and the pharmaceutical and health industries through the works of artists who focus on the malleable boundaries of bodily existence and the socio-political consequences of biotechnologies. Their practices question the understanding of the body as a separate, autonomous entity, and see it as a dynamic constellation with porous boundaries, constantly changing and intra-acting, fluctuating, allowing space for the flow of materials and meanings, influenced by environmental, technological and social factors.

The exhibition pays particular attention to hormonal processes, the hormonal micro-mediation of our physical and mental states. Hormones are the body's chemical messengers, determining many bodily functions, including our appetite, sleep patterns, stress tolerance, libido, fertility, strength, anxiety and mood. The management of our hormones has come a long way in the last century: some hormone treatments have provided us with significant benefits, but some aspects of their use have had and continue to have controversial consequences. Knowledge about hormones, the history of interventions in our bodies' hormonal systems, has both recreated and reframed our ideas about human and more-than-human bodies, health, as well as gender.

The works on display in the exhibition reflect on the notion of fluidity in both material and metaphorical terms. Fluids leave bodies and ooze and seep through to other bodies, they get absorbed into the skin, purified through minerals, materials are extracted from it and it is enriched with additional supplements. These materials are then extracted and capitalized further on. They ebb and flow through narrower and wider conduits and tunnels. They pass through the innermost parts of the body – arteries, oesophagus, fallopian tubes, the gastrointestinal tract, through instruments and devices, through the sewage system as waste material. The boundaries between the human and the more-than-human, between bodies and landscapes, between genders become increasingly blurry and obscured. In this regime, transience and liminality is the default state: between the realms of the curative and the toxic, the legal and the illegal, the organic and the synthetic, between reality and dystopia. As Donna Haraway puts it, the contemporary world is constituted by an implosion of the technical, organic, political and the economic.

Milyen új szubjektummá formál bennünket ezeknek a határoknak a feloldódása? Milyen érzés ez a töredékes, vegyi anyagokon keresztül menedzselt, technoorganikus kiterjesztésekkel kiegészített élet? Kik vagyunk mi ezekben a sokszor bizonytalan kimenetű konstellációkban? Hogyan navigálunk ebben a rendszerben, hogyan követi le a fizikai változásokat az elménk, és miben áll az illetékességünk ezekben a liminális állapotokban? Hogyan vagyunk velük és ellenük, mivé válunk általuk?

Oliver Husain Kanadában élő filmes és képzőművész munkáinak kiindulópontjai elsősorban történeti események, pletykák, találkozások vagy távoli emlékek. Projektjeiben a filmnyelvi és műfaji eszköztár széles spektrumát használja – speciális effekteket, jelmezeket, bábjátékot vagy animációt – kutatási fókuszainak bemutatására, dekonstrukciójára és felforgatására. Kerstin Schroedingerrel közösen jegyzett, *DNCB* című, 2018 óta tartó együttműködését számos helyen bemutatták már, többek között az oslói Heni Onstad Kunst-senterben, a berlini Silent Green Kulturquartierben és az omahai Bemis Center for Contemporary Arts-ban. Egyéni kiállításai az elmúlt években a kölni Clages, a saskatooni Rемаi Modern intézményekben voltak láthatóak. Művei ezen kívül többek között az Ann Arbor-i Stamps Gallery-ben és az Art Museum at the University of Toronto-ban voltak láthatóak. Filmjeit vetítették többek között a Berlinalen, az Oberhauseni Nemzetközi Film-fesztiválon, valamint a Flaherty Seminar (New York) és az Experimenta Festival (Bangalore) programjában.

Kerstin Schroedinger elsősorban performansz-alapú mozgóképpel és hangperformanszok létrehozásával foglalkozik. Írói gyakorlata során megkérdőjelezi a kép-alkotás módszereit, a történeti linearításokat és a reprezentáció ideológiai sajátosságait. Jelenleg az iparosodás történetének és a film kialakulásának összefüggéseit kutatja. Alkotóként és kurátorként jellemzően különféle együttműködéseken alapuló projektekben vesz részt. 2017 óta tagja a LaborBerlin nevű, művészek által vezetett analóg filmlabornak Berlinben. Munkáit többek között a Whitney Museum of American Art (New York), a Berlinale Forum Expanded Nemzetközi Film-fesztiválon, a Wavelengths (Toronto), a mumok (Bécs), valamint az MIT List Visual Arts Center (Cambridge, MA), a Photo Cairo #6, az nGbK Berlin, a 2. Kijevi Biennále és a 17. Isztambuli Biennále programjában mutatták be.

Aliza Orlan Pozsonyban élő képzőművész alkotói gyakorlata elsősorban rajzok és különböző anyagokból felépülő, organikus morfológiájú tárgyak, textilművek és performatív események létrehozására koncentrál. Műveit androgün tündérekre vagy sellőkre hasonlító lények, virágok, tengeri anemónák, gombák és gyökerek népesítik be. Rajzaiban egyfajta intim, érzelemdús, személyes megéleésekből táplálkozó, „mikrokozmoszikus identitás-tájképet” hoz létre. Természeti és botanikai

What kind of newly assembled subjectivities arise as a consequence of the dissolution of these boundaries? What does it feel like to exist as composite, fragmented entities, managed through chemicals and augmented by techno-organic extensions? Who are we in these constellations with often uncertain outcomes? How do we navigate this system, what are the mental repercussions of these bodily shifts, and how can our agency be enacted in these liminal states? How do we co-exist with them and what are we becoming together with them?

Oliver Husain is a filmmaker and artist based in Canada. Husain's projects often begin with a fragment of history, a rumor, a personal encounter or a distant memory. He uses a wide range of cinematic languages and visual codes – such as dance, puppetry, and animation – to disassemble and subvert fixed readings of the centre of his observations. *DNCB* (2018–ongoing), his collaboration with Kerstin Schroedinger, was shown in different formats at Heni Onstad Kunstsender, Oslo (2022); Silent Green Kulturquartier, Berlin (2021); and Bemis Center for Contemporary Arts, Omaha, NE (2021). Recent solo exhibitions of his work have been held at Clages, Cologne (2022) and Rемаi Modern, Saskatoon (2018). His works were part of group exhibitions at Stamps Gallery, Ann Arbor, MI (2020) and the Art Museum at the University of Toronto (2020) among other venues. Festival screenings include Berlinale, Berlin International Film Festival; Oberhausen Short Film Festival; Flaherty Seminar, New York; and Experimenta Festival, Bangalore (award 2017).

Kerstin Schroedinger is an artist working in performance-based moving image and sound performance. Her historiographic practice questions the means of image production, historical linearities, and ideological certainties of representation. She researches the coinciding histories of industrialization and film. Her works and curatorial practice are often collaborative. Since 2017 she is a member of LaborBerlin, an artist-run analog film lab in Berlin. Her works have been screened at the Whitney Museum of American Art, New York; Forum Expanded of Berlinale, the Berlin International Film Festival; Wavelengths, Toronto; mumok, Vienna; and exhibited at MIT List Visual Arts Center, Cambridge, MA; Photo Cairo #6; nGbK Berlin; 2nd Kiev Biennial and 17th Istanbul Biennial, among other places.

Aliza Orlan (based in Bratislava) is mainly engaged in drawing and creating objects out of various materials with organic morphology as well as textile-based works and performances. Her works are inhabited by creatures that resemble fairies or mermaids, as well as flowers, sea anemones, mushrooms, and roots. In her drawings, she creates a kind of “micro-cosmic landscape of identity” full of diversity, emotions and the discovery of one’s own inner self. Through these landscapes, she depicts the metamorphoses of human identity and the dissolution of binarities, juxtaposed with natural and botanical pro-

folyamatokkal párhuzamot vonva, ezeken a tájakon keresztül ábrázolja az emberi identitás metamorfózisát, a társadalmi nemi binaritások feloldódását egyfajta queer intimitás beemelésével. Művei többek között a selmecbányai Galeria Julia Bibera, a pozsonyi White & Weiss Gallery, a bécsi Queer Museum és a Galeria Krinzinger kiállításain szerepeltek.

Lucy Beech Berlinben élő képzőművész jelenleg elsősorban az intimitás, az infrastruktúrák, valamint a testek és a technológiák kölcsönös egymásra hatását; a hulladékok és a salakanyagok politikáját, valamint a selejtanyagok és a reprodukciós folyamatok közötti kapcsolatot kutatja. Művei az elmúlt években a biomedicia sajátosságaival, a wellness- és egészségipar, a diagnózisok és a betegségek által létrehozott narratív konstrukciókkal, a hatalom és a női testek viszonyrendszerével, a gondoskodási struktúrákkal, valamint ezeknek a jelenségeknek a gazdasági hátterével foglalkoztak. Beech filmjei a dokumentumfilm és a fikciós film közötti határmezsgyén helyezkednek el, a költészetet a tudományos megismerés eszközeként vonja be a filmkészítés folyamatába. Munkái többek között a CAPC Museum of Contemporary Art Bordeaux, a rotterdami Kunstinstituut Melly, a nápolyi Donnaregina Contemporary Art Museum – Madre Museum, a párizsi Lafayette Anticipations, a Tramway Glasgow, a bexhilli De La Warr Pavilion intézményekben, valamint a Liverpool Biennále keretében voltak láthatóak. Edward Thomassonnal közös művei a londoni Tate Britain, a South London Gallery, a londoni Camden Arts Centre, a Maureen Paley London, a Barbican Theatre, a Camden Arts Center, a Kunsthalle Mainz és a Tent Rotterdam programjában szerepeltek.

Bolla Szilvia Hága és Budapest között élő képzőművész a fotográfia médiumán egyre inkább túlmutató installációs munkáiban a depresszió személyes és kollektív társadalmi vonatkozásait jeleníti meg a bio- és szociopolitika által deformált testeket leleplező szobraival, valamint plexire nyomtatott luminogramjaival. 2024 tavaszán a Glassyard Galériában voltak láthatóak Szilvia munkái a *Running Up that Hill* című kiállításán, ahol saját és transzgenerációs traumákat, emlékeket hívott elő „farmako-kinetikus” tárgyain, illetve a bőr és fotográfiát rokonító ’neurogramjain’ keresztül. Munkái szerepeltek többek között a varsói Stefan Gierowski Foundation, a kassai VUNU Gallery, prágai Berlínskej Model, az amszterdami Semester 9, az Unseen Photography Fesztivál, a londoni Victoria & Albert Múzeum, a Gossamer Fog és a Plicnik Space Initiativea, a budapesti Glassyard Galéria, a Tobe Galéria, a Trafó Galéria, az Art Quarter Budapest Project Space kiállításain.

cesses with a certain kind of queer intimacy. Her work has been exhibited at Galeria Julia Bibera in Banská Štiavnica, at White & Weiss Gallery in Bratislava, at the Queer Museum Vienna and at Galeria Krinzinger, among others.

Lucy Beech is an artist (based in Berlin) whose practice revolves around collaboration and encompasses film-making, choreography, research, and writing. Recent works have explored themes such as intimacy, infrastructure, and contemporary understandings of the ways in which bodies and technologies mutually shape one another. Beech’s current investigation explores the meanings and potentials of waste in various sociocultural settings including the connections between waste materialities and processes of reproduction. The artist has explored how contexts such as biomedicine, wellness, diagnosis and illness involve the construction of narrative, focusing on power and the production of visibility in relation to the female body as well as structures of care, wellbeing and the economies deployed around these themes. Beech’s films operate in a fluid space between documentary and fiction and use poetry as an approach to scientific research. Recent presentations of their work include: CAPC Museum of Contemporary Art Bordeaux (FR) Kunstinstituut Melly (NL); Donnaregina Contemporary Art Museum – Madre Museum, Naples (IT); Lafayette anticipations, Paris; (FR); Tramway Glasgow; De La warr Pavilion and The Liverpool Biennial (UK). With their collaborator Edward Thomasson they have presented work at Tate Britain (UK), Kunsthalle Mainz (DE); South London Gallery, Camden Arts Centre, (UK) Tent Rotterdam (NL); Maureen Paley London, The Barbican Theatre and The Camden Arts Center (UK).

In her installation pieces, that increasingly transcend the medium of photography, **Szilvia Bolla** (based between The Hague and Budapest) presents personal and collective social aspects of depression through her sculptures and luminograms printed on Plexiglas, which expose bodies deformed by bio- and socio-politics. In the spring of 2024, Bolla's works were on view at Glassyard Gallery in the exhibition *Running Up that Hill*, where she evoked her own and transgenerational traumas and memories through her ‘pharmaco-kinetic’ objects and ‘neurograms’ that are akin to skin and photography. Her work has been included in exhibitions at the Stefan Gierowski Foundation in Warsaw, VUNU Gallery in Kazan, Berlínskej Model in Prague, Semester 9 in Amsterdam, Unseen Photography Festival, Victoria & Albert Museum in London, Gossamer Fog and Plicnik Space Initiative, Glassyard Gallery in Budapest, Tobe Gallery, Trafó Gallery, Art Quarter Budapest Project Space, among other venues.